

Süratle Amasya'ya dönen Bayezid, Müftü Muhyiddin Cürcânî'yi babasına göndererek affını diledi. Fakat oğlunu affa lâyık görmeyen Kanûnî onun derhal yakalanmasını emretti. Bunun üzerine Bayezid oğulları Arhan, Osman, Mahmud ve Abdullah'ı alarak 7 Temmuz'da Amasya'dan çıktı. Doğu sınırına yaklaştığında Sa'd Çukuru mevkiinde kendisine yetişen sancak beyleriyle tutuştuğu savaşı kazandı; ancak Osmanlı topraklarında barınamayacağını anlayınca 1559 Ağustosunda ortalarında adamlarıyla birlikte İran'a sığındı (T SMA, nr. E 5997).

23 Ekim'de Kazvin'e vardığında Şah Tahmasb tarafından parlak bir törenle karşılandı, hatta başına tabaklar dolu su mücevher saçıldı. Şah Tahmasb, Bayezid'in ricası üzerine görünüşte Kanûnî'den onun affını diledi. Kanûnî de bir ara oğlunun suçunu bağışlamayı düşündü, fakat Selim'le Tahmasb'in olumsuz tutumları karşısında bundan vazgeçti. Selim kardeşinin ortadan kaldırılmasını daha uygun buluyordu. Bu çekişmeden faydalanmak isteyen Tahmasb da bir suikast hazırlandığı iddiasıyla önce Bayezid'in askerlerini dağıtmış, 16 Nisan 1560'ta da onu ve oğullarını hapsedirtmişti.

Bundan sonra Kanûnî, Selim ve Tahmasb arasında Bayezid'in teslimi konusunda yazışma ve pazarlıklar başladı. Sonunda padişah şahın isteklerinden bir kısmını kabul etmek zorunda kaldı. Buna göre Tahmasb'a 1.200.000 altın ödenecek, Kars Kalesi de İran'a bırakılacak-

tı. Ayrıca Selim de padişah olduğunda İran'la dost kalacağını belirten bir ahid-nâme vermişti. Anlaşmaya varılınca Bayezid ve oğullarını teslim alacak Osmanlı elçileri 16 Temmuz 1562'de Kazvin'e ulaşmışlardı. Bayezid, 23 Temmuz Perşembe günü Selim'in çavuşbaşı Ali Ağa'ya teslim edildi ve hemen orada boynuna geçirilen kementle boğularak öldürüldü. Arkasından dört oğlu da aynı âkibete uğradı. Daha sonra bu beş Osmanlı şehzadesinin naaşları Sivas'a getirilerek surların dışına defnedildi. Sonradan Melik-i Acem Türbesi diye tanınan bu türbe günümüze ulaşmamıştır. Bu arada Bayezid'in Bursa'da bulunan üç yaşındaki beşinci oğlu da öldürtülmüştür. Bayezid'in katlinden sonra Tahmasb'a vaad edilenden az olarak 500.000 filori ile bazı değerli hediyeler gönderilmiştir (T SMA, nr. E 673 / 1).

Mizaç itibarıyla babasına benzeyen Bayezid'i 1555'te Edirne'de gören seyyah H. Dernschwam onu kısa boylu, solgun, sarı benizli, zayıf ve hafif bıyıklı olarak tarif eder. Ayrıca o kendisiyle tanışan diğer seyyahlar tarafından melankolik tabiatlı, fakat okumayı ve iyiliği seven, faziletli, şair yaratılışlı, zeki, mütevazı, mert ve cesur bir kişi olarak da nitelendirilmektedir. Şâhî mahlasıyla şiirler yazan Bayezid'in Kütahya'da iken âlimlerden ve şairlerden oluşan bir "irfan âlemi" kurduğu bilinmektedir. 1443 beyitten oluşan divanında (Millet Ktp., nr. 225) Farsça şiirler de vardır. Ayrıca "baba" redifli manzum afnâmesi, devrinde ülkenin her

tarafında okunmuştur. Bayezid olayı, kanlı bir iç savaştan başka, yeniçerilerin muhafız olarak Anadolu'ya yayılması, şehzadelerden yalnızca en büyüğüne sancak verilmesi gibi bazı idarî değişikliklere de sebep olmuştur.

BİBLİYOGRAFYA :

T SMA, nr. E 673 / 1, 1397, 3926, 5997, 6058, 6059, 6319, 6572; *Târîh-i Âl-i Osmân*, Bursa (Ulucami Ktp.), nr. 40/2021, vr. 52^a; Şehzade Bayezid (Şâhî), *Divan*, Millet Ktp., nr. 225; *İtâatnâme*, Süleymaniye Ktp., Hüsrev Paşa, nr. 341; *Sultân Bâyezîd Nâm Şehzâde Hakkında Mevâlinin Verdikleri Fetvâdur*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 3216, vr. 67^b-69^b; *Dervîş Çelebi, Cengnâme der Harb-i Sultân Bâyezîd*, Beyazıt Devlet Ktp., Veliyyüddin Efendi, nr. 2735; *Ârifî, Veşkâyi-i Sultân Bâyezîd ma'â Selim Hân*, TSMK, Revan, nr. 1540; *Gaffârî, Cihân-ârâ*, Tahran 1343 hş., s. 304-308; *Hassan-ı Rûmlü, Ahsenü't-tevârîh* (nşr. C. N. Seddon), Baroda 1931, I, 408-409, 411-412, 415-417; *Feridun Bey, Münşeat*, II, 20-48; *Busbecq, Türk Mektupları* (trc. H. Cahit Yalçın), İstanbul 1938, s. 78, 102-113, 115, 118, 181-194, 210-220, 276-283; *H. Dernschwam, İstanbul ve Anadolu'ya Seyahat Günlüğü* (trc. Yaşar Önen), Ankara 1987, s. 331-332; *Âlî, Nâdirü'l-mehârib*, TSMK, Revan, nr. 1290, vr. 1^a-2^a; a.m.f., *Kühû'l-ahbâr*, DTCF Ktp., İsmail Saib Sencer, nr. 1/1783, vr. 45^b-58^b, 70^a-71^a, 75^a-84^a; *Kınalızâde, Tezkire*, I, 119-121; *Pecuylu İbrâhim, Târîh*, I, 45, 302, 341-342, 385-409; *Karaçelebizâde, Süleymannâme*, Bulak 1248, s. 171, 182; *Sarı Abdullah Efendi, Düstârü'l-İnşâ*, Süleymaniye Ktp., Esad Efendi, nr. 3332, vr. 246^b-294^a; *D. Trevisno, Relazione*, Albari, ts., III/1, s. 174; III/3, s. 116 vd.; *Hüseyn Hüsameddin [Yasar], Amasya Tarihi*, İstanbul 1927, III, 316-320; *Hikmet Turhan Dağlıoğlu, XVI. Asırda Bursa 1558-1589*, Bursa 1943, s. 22-24; *Mustafa Akdağ, Celâli İsyandan 1550-1603*, Ankara 1963, s. 61, 78-79, 112, 114; *Şerafettin Turan, Kanûnî'nin Oğlu Şehzade Bayezid Vak'ası*, Ankara 1961; a.m.f., "Şehzade Bayezid'in Babası Kanunî Sultan Süleyman'a Gönderdiği Mektuplar", *TV*, 1/16 (1944), s. 118-127; *Ahmed Refik [Altınay], "Konya Muharebesinden Sonra Şehzade Sultan Bayezid'in İran'a Fıranı"*, *TOEM*, sy. 36 (1331), s. 705-727; *Ekerem Kâmil, "Hicrî Onuncu - Milâdî Onaltıncı Asırda Yurdumuzu Dolaşan Arap Seyyahlarından Gazzî ve Mekki Seyahatnâmesi"*, *Tarih Semineri Dergisi*, 1/2, İstanbul 1937, s. 40-42.

ŞERAFETTİN TURAN

BAYEZİD I

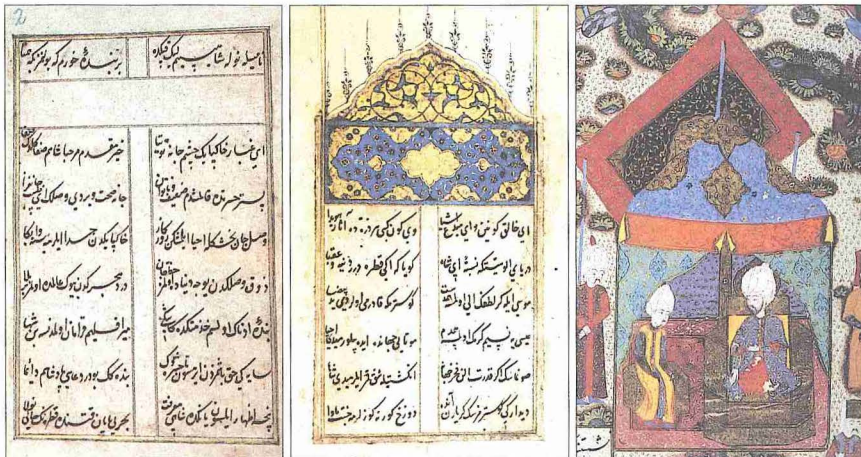
(Bayezid)

(ö. 805/1403)

Yıldırım İakabıyla tanınan
Osmanlı padişahı
(1389-1403).

755'te (1354) doğdu. I. Murad'ın büyük oğlu olup annesi Gülçiçek Hatun'dur. 1381 yılı dolaylarında Germiyanolu Süleyman Çelebi'nin kızı Sultan Hatun ile

Şehzade Bayezid divanının ilk iki sayfası ile (Millet Ktp., Ali Emiri, Manzum, nr. 225) Kanûnî Sultan Süleyman'ın Nahçıvan seferi sırasında Yenışehir'de oğlu Şehzade Bayezid'i gösteren bir minyatür (*Süleymannâme*, TSMK, Hazine, nr. 1517, vr. 570^a)

evlendi ve hanımının çeyizi olarak Osmanlılar'a bırakılan topraklara sancak beyi tayin edildi. Yerleştiği Kütahya'da Osmanlılar'ın doğu sınırlarının muhafaza ve gözetimi ile görevlendirildi. 1386'da babasının Karamanoğlu Alâeddin Bey'e karşı giriştiği sefere katıldı, Frenk Yazısı Savaşı'nda gösterdiği cesaret ve atılganlık dolayısıyla Yıldırım lakabını aldı. Onun ilk Amasya valisi olduğu kanaati, Kadı Burhâneddin'e karşı Osmanlı hâkimiyetini kabul eden Amasya Emiri Ahmed ve Çandarlı Süleyman Bey ile olan münasebetler sırasında (1384-1388) bazı bölgelerin Osmanlı idaresine girmesi hadisesinden ortaya çıkmıştır. Şehzade Bayezid, 15 Haziran 1389'da Türkler'in Rumeli'deki geleceğini tayin eden Kosova Savaşı'nın kazanılmasında önemli rol oynadı. Bu savaş sırasında babası I. Murad çok ağır bir şekilde yaralanınca, büyük oğul olması ve üstün yeteneği dolayısıyla kendi yerine onun getirilmesini vasiyet etti. I. Murad'ın ölümü ile de bu vasiyet gereği tahta çıkarıldı. Devlet erkânının tavsiyesiyle, hayattaki tek kardeşi Yâkub'u herhangi bir iç savaşa sebep olmaması için öldürttü. Bu arada esir düşen Sırp Prensi Lazar da savaş meydanında idam edildi.

Yeni padişah savaştan sonra Bursa'ya dönmek üzere derhal harekete geçti. Çünkü bu sırada Anadolu'da Osmanlılar'a tâbi olan beylikler isyana kalkışmışlar, eski topraklarına yeniden sahip olabilmek için Karamanoğlu'nun etrafında toplanmışlardı. Karamanoğlu Alâeddin Bey Beyşehir'i aralık Eskışehir'e kadar uzanmış, Germiyan oğlu II. Yâkub Bey miras yoluyla kaptırdığı toprakları yeniden zaptetmiş, Kadı Burhâneddin ise Kırşehir'i almıştı. Bayezid Anadolu'ya geçmeden önce Sırp kralının oğlu Stefan Lazareviç ile müzakereye girişerek kız kardeşi Olivera'yla (Maria Despina) evlenmek ve Sırlar'dan yardımcı kuvvet olarak faydalanmak üzere bir antlaşma yaptı. Bundan sonra Stefan süreklili Macar baskısı sebebiyle Bayezid'e sadık kaldı ve hatta onun seferlerine katıldı. Fakat Yukarı Sırbistan (Üsküp, Priştine bölgeleri) hâkimi Vuk Brankoviç, kendi bölgesindeki önemli maden şehirlerine sahip olmaya çalışan Osmanlılar'a karşı koydu. Ancak bu yörede faaliyet gösteren Paşa Yiğit Bey 1391'de Üsküp'ü almayı başardı. Böylece Bosna ve Arnavutluk'a yönecek akınlar için bir üs elde edilmiş oldu.

Anadolu'ya geçen Bayezid 1389-1390 kışında Alaşehir'i zaptettiği gibi Batı Ana-

dolu'daki Türkmen beyliklerini, Aydın, Saruhan, Mentеше, Hamîd ve Germiyan'ı Osmanlı idaresi altına aldı. Çandar oğlu Süleyman Bey ve Bizans imparatorunun oğlu Manuel Palaeologus da kuvvetleriyle birlikte Osmanlı ordusunun yanında bu sefere katılmışlardı. Bayezid 1390 Mayıs'ında Afyonkarahisar'da bulunuyor ve Karamanoğlu'na karşı sefer hazırlığı ile uğraşıyordu. Nihayet harekete geçerek Beyşehir'i aldı, ardından Konya'ya yürüdü ve şehri kuşattı. Bu sırada ittifaktan ayrılıp Kastamonu'ya dönen Süleyman Bey Karamanoğlu'na yardım için Kadı Burhâneddin ile bir anlaşma yaptı. Ortak kuvvetlerin Kırşehir'e gelmeleri, muhtemelen Bayezid'in Konya kuşatmasını kaldırmasına ve Karamanoğlu'nun antlaşma teklifini kabul etmesine yol açtı. Bu antlaşma ile iki devlet arasında Çarşamba suyu sınır oldu, Beyşehir ve civarındaki bazı yerler ise Osmanlı hâkimiyetinde kaldı. Bayezid 1391'de Süleyman Bey üzerine yürüdü. Ancak Süleyman'ın müttefiki Kadı Burhâneddin'in kuvvetleri karşısında başarılı olamadı. 1392 ilkbaharında yeniden Süleyman Bey üzerine yürümek için büyük hazırlıklar yapmaya başladı. Hatta 6 Nisan 1392 tarihli bir Venedik raporunda, Bayezid'in vassâl* i durumunda bulunan Manuel Palaeologus'un Sinop'a karşı yapılacak deniz seferine katılmak üzere olduğu bildirilmekteydi. Bu sefer, Sinop hariç Süleyman'a ait yerlerin zaptı ve onun ölümü ile sonuçlandı. Daha sonra Bayezid, Kadı Burhâneddin'in protesto ve tehditlerine rağmen Oscancık üzerine yürüyerek burayı ele geçirdi. Fakat Çorumlu mevkiinde iki taraf arasındaki mücadeleyi Kadı Burhâneddin kazandı ve yenilgiye uğrayan Osmanlı kuvvetleri geri çekildi. Kadı Burhâneddin bu gali-

biyetin verdiği cesaretle hücumlarını Sivrihisar ve Ankara'ya kadar uzattı, yağma ve tahribatta bulundu. Ancak Burhâneddin'in kuşatması altındaki Amasya emiri 1392'de Amasya'yı Osmanlılar'a teslim etti. Ertesi yıl bölgeye gelen Bayezid Amasya'ya girerek şehri teslim aldı. O yörede bulunan, Çarşamba vadisindeki Tâceddinoğulları, Merzifon bölgesindeki Taşanoğulları ve Bafra hâkimi gibi mahallî beyler Bayezid'in hâkimiyetini tanıdılar. Bu arada müttefikleriyle bozuşan Kadı Burhâneddin ise geri dönüş sırasında Osmanlı kuvvetlerine karşı tâciz edici hücumlar dışında önemli bir harekâta girişemedi.

Bayezid daha sonra dikkatini batıya çevirdi ve burada hâkimiyetini sağlamlaştırmaya çalıştı. Kosova Savaşı'ndan sonra Bizans üzerindeki kontrolü oldukça artmıştı. Bizans İmparatoru VII. Johannes'in tahta çıkışını (1390) destekledi. V. Johannes ve oğlu ortak imparator Manuel'e de aynı desteği verdi (1391). Hatta Manuel Anadolu seferlerinde ona yardımcı bulunmuş ve bağlılık göstermişti. Doğuda Anadolu işleriyle ilgilendiği sırada batıda sınır boylarındaki uç beyleri düşmanlarını baskı altında tutuyor ve gazâ faaliyetlerini sürdürüyorlardı. Paşa Yiğit Vuk Brankoviç'e boyun eğdirmiş, Evrenos Bey Kitros ve Vodena'yı fethederek Tesalya'ya doğru ilerlemiş, Firuz Bey Eflak'a, Şahin Bey ise Arnavutluk'a karşı akınlarda bulunmuştu. Fakat Eflak prensi Mirçea, Bayezid'in Anadolu'daki meşguliyetinden faydalanarak Silistre'yi geri almayı başarmış ve Karınâbâd'daki akıncılara karşı başarılı hücumlar yapmıştı. Venedikliler bir yandan Bizans üzerinde baskı kurmaya çalışırken aynı zamanda Mora ve Arnavutluk'ta da faaliyet gösteriyorlar, Macarlar ise Eflak ve Tuna Bulgaristanı'nda nüfuzlarını yaymak için uğraşıyorlardı. Bu durum karşısında Bayezid bütün gücünü Balkan işlerine vermeye mecbur oldu. 1388'den beri Osmanlı kontrolü altında bulunan Tırnova'yı 17 Haziran 1393'te aldı, Bulgar Kralı Şişman bari Osmanlı vassâli olarak Niğbolu'ya gitmek zorunda kaldı. 1393-1394 kışında Bayezid bütün Balkan prenslerini ve Palaiologoslar'ı Serrez'de toplantıya davet ederek kendisine olan bağlılıklarını güçlendirmeye çalıştı. Özellikle Theodore Palaiologos'tan Venedik'e karşı Mora'daki belli başlı şehirlerin teslimini istedi. Ümitsizlik içindeki Palaeologlar, Theodore ve Manuel ona karşı çıktılar ve batıdan özellikle Venedikliler'den yardım talep ettiler. Bu-

Sultan
I. Bayezid
(Silsilenâme-i
Osmâniyye,
İÜ Ktp., TY,
nr. 9366, vr. 14*)

nun üzerine Bayezid bizzat Yunanistan üstüne yürüdü ve ilk olarak 1387'de alınan, ancak daha sonra 1389'da kaybedilen Selânik'i yeniden ele geçirdi (1394). Ayrıca Tesalya bölgesini Salone, Neopatrai gibi şehirler de dahil olmak üzere fethetti. Evrenos Bey'i kuvvetleriyle Mora'ya gönderdi. Fakat Theodore bu arada Argos'u Venedikliler'e vermişti (27 Mayıs 1394). Diğer bir Osmanlı toprağını ise doğrudan doğruya hâkimiyet altına alınan Güney Arnavutluk teşkil etti. Lala Şâhin Arnavutluk sahilleri üzerindeki Venedik hâkimiyeti altında bulunan yerlerde tâciz edici bir baskı kurdu. Bayezid ayrıca yedi yıldır abluka altında tuttuğu İstanbul'u 1394 ilkbaharında yeniden sıkı bir kuşatma altına aldı. 1395'te ise Macaristan üzerine hücumla geçti ve yolu üzerindeki Slankamen, Titel, Beçkerrek, Tımişvar, Krasova ve Mehadiye gibi kalelere saldırdı. Eflak'ta Argeş nehri civarında 17 Mayıs 1395'te meydana gelen savaşta yenilgiye uğrattığı Mircea'nın yerine Vlad'ı tahta geçirdi. Ardından Tuna'yı geçerek Niğbolu'ya ulaştı ve Kral Şişman'ı yakalatıp öldürttü (3 Haziran 1395).

Bayezid'in bu âni ve süratli fetihleri, Macarlar ve Venedikliler'in bir ittifak kurarak Osmanlılar'a karşı yeni bir Haçlı

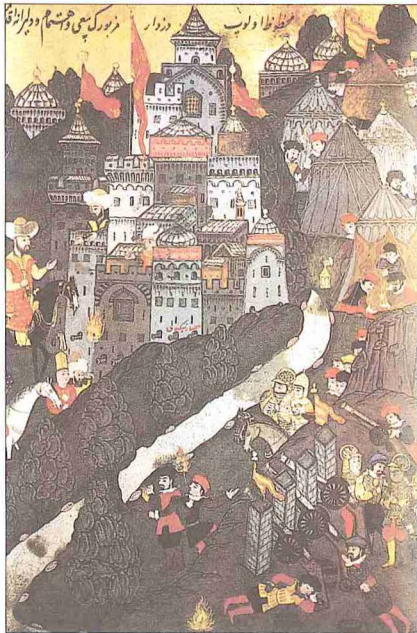
seferi başlatmalarına yol açtı. 1396'da Bayezid İstanbul'u almak için büyük bir gayret sarfederken Macar Kralı Sigismund idaresindeki Haçlı kuvvetleri Niğbolu'yu kuşattılar. Acele olarak kuşatmayı kaldırıp oraya giden Bayezid onları büyük bir bozguna uğrattı (25 Eylül 1396). Ardından son bağımsız Bulgar prensi Stratsimir'den Vidin'i aldı. Artık Balkanlar ve İstanbul'un kaderi tamamıyla Bayezid'in elindeydi. Bizans İmparatoru Manuel, İstanbul'da bir Türk mahallesi kurulması, cami yapılması ve bir kadı yerleştirilmesi teklifini kabul etmek zorunda kaldı. Evrenos Bey 1397'de Argos ve Atina'yı aldı. Bayezid Niğbolu mücadelesi sırasında düşmanca hareketlerde bulunan Karamanoğlu Alâeddin Bey üzerine yürümek için Anadolu'ya geçti. Akçay Savaşı'nda mağlûp olan Alâeddin Bey Konya Kalesi'ne kapandıysa da yakalanarak öldürüldü. Konya ve diğer Karaman toprakları Osmanlı hâkimiyeti altına girdi (1397 sonbaharı). Ertesi yıl Cankik bölgesi ve Kadı Burhâneddin'in hâkim olduğu yerler Osmanlı topraklarına katıldı. Ancak Bayezid, Timur tehlikesine karşı Memlûk sultanı ile anlaşmak yerine onlara ait Elbistan, Malatya, Behisni, Kahta ve Divriği gibi şehirleri ele geçirdi.

Öte yandan Bizans'a yardım için Türk sahillerine gelen Mareşal Boucicaut, Gelibolu önlerinde zayıf Türk filosunu vurarak İstanbul'a ulaşmış, ancak onun getirdiği az sayıdaki yardım kuvveti Bizans'ı rahatlatmaya yetmemişti (1399 yazı). Manuel Türkler'e karşı daha fazla yardım talebinde bulunmak üzere Avrupa'ya gitti (10 Aralık 1399). Fakat İstanbul kuşatmasına iyice hız verildiği ve şehrin düşmesinin an meselesi olduğu bir sırada doğuda Timur tehlikesi baş gösterdi. Nitekim 1399 sonbaharında Timur Doğu Anadolu'da bulunuyordu. Timur 1394'te Anadolu'nun doğu kesimindeki ilk işgalinin ardından batı taraflarını da ele geçirmeyi arzu ediyordu. İran'a hâkim olan Timur, Büyük Selçuklular'ın ve İlhanlılar'ın vârisi olmak iddiasıyla Anadolu üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordu. Bayezid ise Selçuklular'ın mirasçısı sıfatıyla Anadolu'da birliği sağlamak düşüncesindeydi. Ancak Timur, başlangıçta gazânın liderliğini elinde tutan Bayezid'e karşı harekete geçmekte tereddüt etti. Bayezid'e karşı koyan ve kaçıp kendisine sığınan Anadolu beylerini iyi karşıladı. Buna mukabil Bayezid

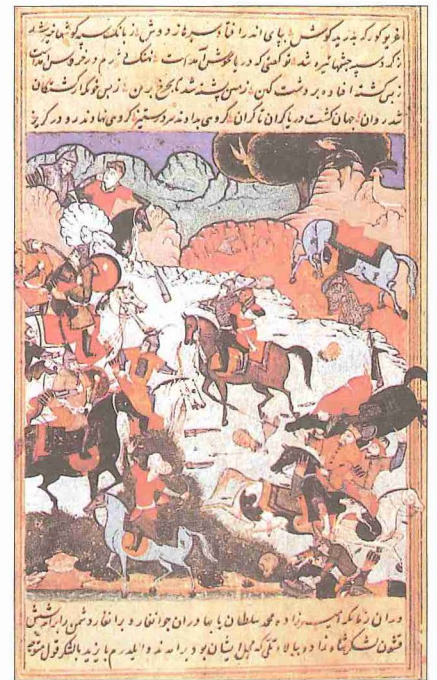
de Timur'un düşmanları Sultan Ahmed Celâir ve Kara Yûsuf'u korudu, onları kendi hizmetine aldı. Bu durum Timur'u çok kızdırdı. Anadolu'ya yürüyüp Erzincan'a geldi ve Erzincan Emîri Mutahharten tarafından karşılandı. Ardından Osmanlılar'a ait Sivas Kalesi'ni kuşattı (1400 Ağustos); şehir teslim olduysa da kanlı bir şekilde yağmalandı, sonra da Mutahharten'e bırakıldı (1401). Nihayet Timur ile Bayezid, Ankara yakınında Çubuk ovasında karşı karşıya geldiler (28 Temmuz 1402). Yapılan savaşta Bayezid yenildi ve esir düştü, bir süre sonra da esaret altında Akşehir'de vefat etti (8 Mart 1403). Ankara Savaşı, Bayezid'in süratli bir şekilde genişlettiği devletin çökmesine yol açtı. Eski topraklarına yeniden sahip olan Anadolu beyleri gibi ülkenin geri kalan kısmı için birbirleriyle mücadeleye girişen Osmanlı şehzadeleri de Timur'un hâkimiyetini tanıdılar. Osmanlı tarihinde Fetret Devri adıyla anılan bu döneme ait meseleler, ancak II. Mehmed devrinde kesin bir çözüme kavuşturulabilirdi.

Bayezid Anadolu ve Rumeli'de tâbi hânedanları ortadan kaldırmak ve Yakın-doğu İslâm devlet anlayışı çerçevesinde

I. Bayezid'i Niğbolu önlerinde gösteren bir minyatür (Hünername, TSMK, Hazine, nr. 1523, vr. 170*)

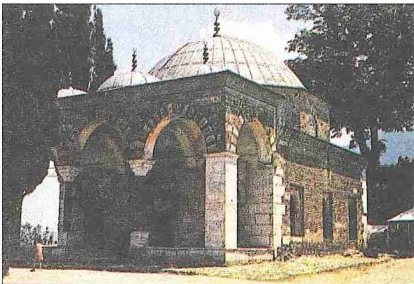
I. Bayezid'in Ankara Savaşı'nda Timur'a esir düşmesini tasvir eden bir minyatür (Oriental Miniatures..., Taşkent 1980, resim 137)

merkezî bir devlet kurmak gayesini benimsemişti. Bu gayesinde kısmen başarılı olmuş, ilk merkezî idareyi kurarak kul* sistemini düzenleyip yerleştirmiş, yeni örfî hukuk uygulamaları getirmiş, kanunnâmeler çıkartmıştır. Onun zamanında Tuna'dan Fırat'a kadar, padişahın kulları tarafından idare edilen merkezî bir devlet sistemi başarıyla uygulanmış, böylece Osmanlı Devleti Batı Avrupa'dan Orta Asya'ya, Mısır'dan Altın Orda sahasına kadar uzanan bölgede milletlerarası siyasetin başlıca odak noktasını oluşturmuştur. Fakat bu yeni merkezî devlet çok uzun ömürlü olmamış, Timur darbesiyle Osmanlı Devleti Anadolu'da hemen hemen I. Murad devri başlarındaki sınırlarına çekilmiştir. Ancak bütünlüğünü koruyan Rumeli toprakları sayesinde bu zor dönem tekrar aşılmış ve yeniden toparlanma mümkün olabilmektedir. Son derece cesur, faal ve yetenekli âdil bir idareci olan Bayezid sert bir mizaca sahipti. Hayatta kalan altı oğlundan Süleyman, İsa, Mûsâ ve Mehmed çelebilerin saltanat mücadelesine giriştikleri, en küçük oğlu Kasım'ın Süleyman Çelebi tarafından rehlin bırakıldığı Bizans'ta kaldığı, Mustafa'nın ise "Düzmece" lakabıyla özellikle II. Murad zamanında taht iddiacısı olarak ortaya çıktığı bilinmektedir.

Hayatı baştan başa savaş ve mücadelelerle geçen Bayezid'in öldüğü zaman birçok hayratı da bulunmaktaydı. Bursa'da zâviye, medrese, imaret, han, köprü, dârüşşifa yaptırmış, muhteşem Ulu-cami'yi de yine o inşa ettirmiştir (1400). İstanbul'u baskı altında tutmak için Güzehisar diye de anılan Anadoluhisarını yaptırdığı gibi (1396-1397), Anadolu'nun diğer bazı şehirlerinde ve Rumeli'de hayir eserleri meydana getirmiştir.

I. Bayezid'in türbesi - Bursa

BİBLİYOGRAFYA :

Nizâmeddîn-i Şâmî, *Zafernâme* (trc. Necati Lugal), Ankara 1987, s. 301-324; Ahmedî, "Dâsitân-ı Tevârîh-i Mülûk-i Âl-i Osmân" (nşr. Nihad Sami Banarlı), *TM*, VI (1939), s. 170-176; İbn Arabşah, *'Acâ'ib'ül-makdûr*, Kahire 1868, s. 142; İbn Hacer, *İnbâ' ü'l-gumr*, V, 55-57; Şerefeddin, *Zafernâme* (Urumbavey), s. 421-422; J. Schiltberger, *The Bondage and Travels* (trc. Telfer), London 1879, tür.yer.; Esterâbâdî, *Bezm ü Rezm* (nşr. Kilişli Muallim Rifat), İstanbul 1928, s. 302, 308, 387, 418-420; Enverî, *Düstârname*, I, 87-91; Aşıkpaşazâde, *Târih*, s. 64-80; Dukas, *Bizans Tarihi* (trc. VI. Mirmiroğlu), İstanbul 1956, s. 8-9, 26-43; Oruç b. Âdil, *Tevârîh-i Âl-i Osmân*, s. 26-37; Neşrî, *Cihannümâ* (Unat), I, 311-361; Rûhî Çelebi, *Tevârîh-i Âl-i Osmân*, Berlin Staatsbibliothek, Tübingen MS, nr. 821, vr. 366^a vd.; İbn Kemâl, *Tevârîh-i Âl-i Osmân*, Nuruosmaniye Ktp., nr. 3078, vr. 70^a-100^b; Chalcondyle, *Chronique* (trc. V. Bourbonnois), Paris 1612, s. 39-95; *Tevârîh-i Âl-i Osmân* (nşr. F. Giese), Breslau 1822, s. 22 vd.; A. S. Atiya, *The Crusade of Nicopolis*, London 1938; M. M. Alexandrescu-Dersca, *La Campagne de Timur en Anatolie*, Bucharest 1942; P. Wittek, *Menteşe Beyliği* (trc. O. Şaik Gökay), Ankara 1944, s. 76 vd.; *İstanbul'un Fetihinden Önce Yazılmış Tarihî Takvimler* (nşr. Osman Turan), Ankara 1954, s. 34, 50; M. C. Şehabeddin Tekindağ, *Berkuk Devrinde Memluk Sultanlığı*, İstanbul 1961, s. 101-102; Yaşar Yücel, *Kadı Burhaneddin Ahmed ve Devleti (1344-1398)*, Ankara 1970, s. 111-117, 159-162; a.mlf., "XIV-XV. Yüzyıllar Türkiye Tarihi Hakkında Araştırmalar I: Mutahharten ve Erzincan Emîrliği", *TTK Belleten*, XXXV/140 (1971), s. 665-719; a.mlf., "XIV-XV. Yüzyıllar Türkiye Tarihi Hakkında Araştırmalar II: Türkiye - Yakındoğu Üzerinde 1393/94 Timur Tehlikesi", a.a., XXXVII/146 (1973), s. 159-181; F. Dölger, "Johannes VII", *BZ*, I (1892), s. 21-36; S. Stanojević, "Die Biographie Stefan Lazarevic's von Konstantin", *Archiv f. Slav. Phil.*, XVIII, s. 409-428; R. J. Loenertz, "Pour l'histoire du Plopenèse au XIV siècle", *REB*, I (1943), s. 152-196; Mükrimin Halil Yınanç, "Bayezid I", *İA*, II, 369-392; Halil İnalçık, "Bâyazid I", *Eİ²* (İng.), I, 1117-1119.

HALİL İNALCIK

BAYEZİD II

(ö. 918/1512)

Osmanlı padişahı
(1481-1512).

1448'de Dimetoka'da doğdu. Fâtihtan Mehmed'in Gülbahar Hatun'dan doğan büyük oğludur. Yedi yaşında iken Amasya sancak beyliğine gönderildi. 1457 baharında da kardeşi Mustafa ile birlikte Edirne'de sünnet edildi.

Amasya'daki sancak beyliği sırasında, bölgede cereyan eden başlıca siyasî olaylar, Dulkadroğlu Alâüddeve'nin Osmanlılar'a sığınması, Yüsufca Mirza kumandasındaki Akkoyunlu kuvvetlerinin To-

kat'ı tahrip etmesi (1472) olmuştu. Otlukbeli Savaşı'nda Kazova'da orduya katılan Bayezid sağ kolda yer aldı. İran'dan gelen tüccarların mallarının yağmalanması üzerine gönderdiği kuvvetler 1479'da Torul ve yöresini Osmanlı topraklarına kattı.

Muarrifzâde'den okuyan Bayezid Şeyh Hamdullah'tan hat dersleri almış, Çandarlı İbrâhim ve Yahyâ Paşa gibi tecrübeli devlet adamları da kendisine lala tayin edilmiştir. Afyon kullandığı için bir ara babası ile arası açılmış, ancak Fâtihtan oğlunu buna sürükleyen Hızır Paşazâde Mahmud ile Müeyyedzâde Abdurrahman'ın öldürülmelerini emretmişse de Bayezid musâhiblerini korumuş ve babasına zayıflamak için aldığı bazı "müferrihât"tan vazgeçtiğini bildirerek af dilemiştir (TSMA, nr. E 6366). Bunun dışında Bayezid'in mülklere ve vakıflara getirilen kısıtlamaları uygulamada ağır davranması ve İstanbul'a gönderilmesi istenen bir tüccarı teslim etmemesi gibi birkaç küçük olay yüzünden de babası ile münasebetleri bozuldu.

Fâtihtan Sultan Mehmed'in 3 Mayıs 1481'de ölümü, Bayezid ile Karaman sancak beyi olan kardeşi Cem'i tahta geçme konusunda karşı karşıya getirdi. Fâtihtan düzenlediği kanunnâmede padişah olacaklara "nizâm-ı âlem" için kardeşlerini öldürme hakkı tanıması, şehzadeler arasındaki saltanat mücadelesine yaşamak arzusu gibi bir mahiyet de vermişti.

Fâtihtan Cem'in doğumundan memnun kalmayıp beşliğini tekmelediği ya da yerine Bayezid'in geçmesini vasiyet ettiği

Sultan II. Bayezid (*Silsilenâme-i Osmâniyye*, İÜ Ktp., TY, nr. 9366, vr. 14*)

